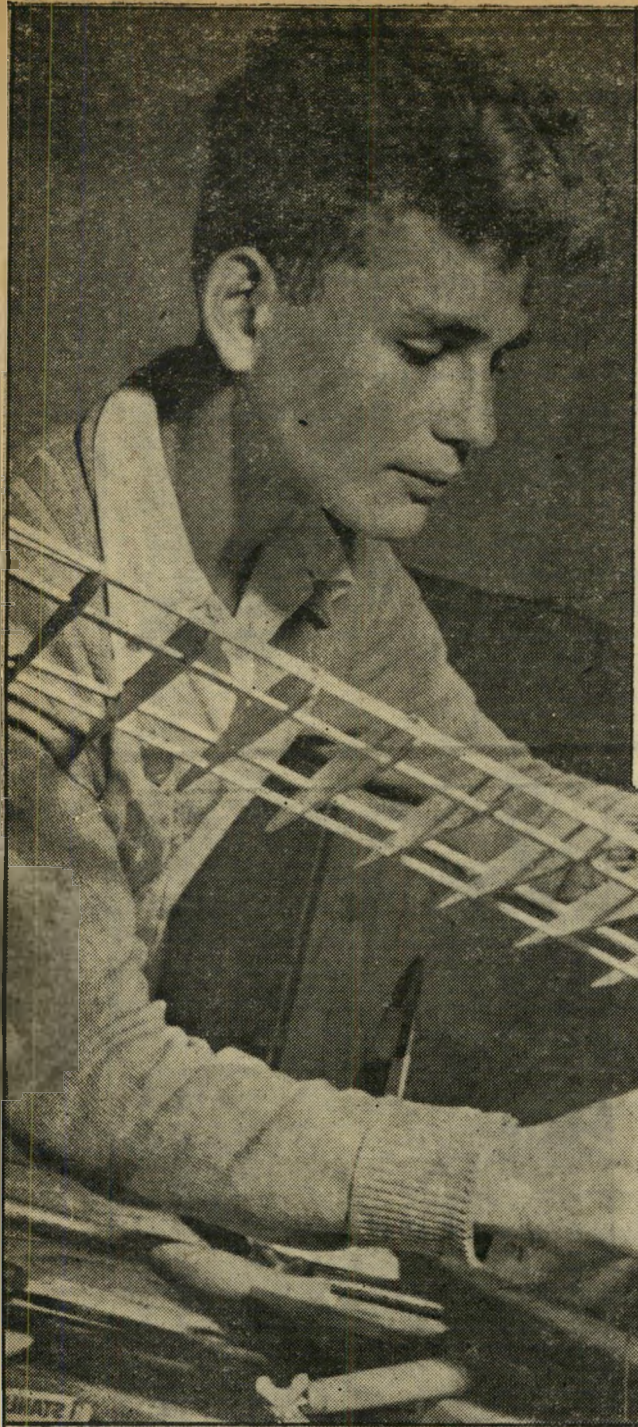
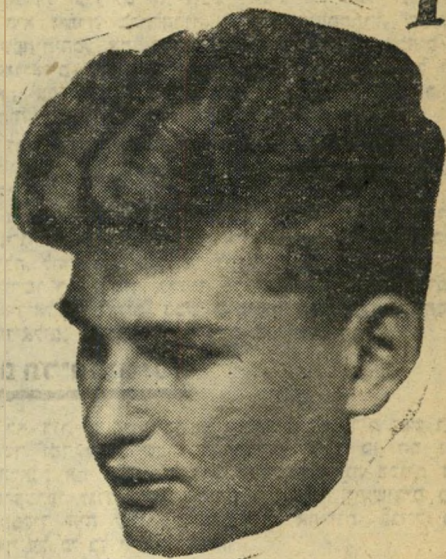

הגדנע' יצחק סיניבר :

יצירת הכנפיים

חוש ההרפתקנות, שאיפה אל הבלתירגיל והבלתירסלול, הם הנכס היקר ביותר של כל נוער. הם הקיטור הזוחף קדימה את הקטר החברתי. בלעדיהם נידונה החברה לחלודה ול"התפרקות.

בכל רחבי העולם, שנחן 1940 סובל מחסור שאיפה זו. הטכניקה המודרנית סיפקה צינור פשוט המפליט את הקר טור: אולם הקולנוע, בו נהנה הצעיר מכל ההרפתקות בעולם בזול ובנוחות, מבלי להתריסם מן הכסא. דומה כי הצעיר החדש, הגדל מול המסך, יהיה קצוץ-כנפיים משחר נעוריו.

צעיר אחד שלא חזה בהצגת סרט קולנוע מזה שנתיים וחצי הוא יצחק סיניבר (או סיני, כפי שהוא קרוי בפי כל חבריו). לא חסרו לו דמי-כיס. היא גם לא אגר אותם בקיפסת-סטר. סיני מוציא אותם עד לפרוטה האחרונה. הוא קונה חמרים לטיסנים וחוברות על טיסנים. רק לעתים רחוקות הוא מרשה לעצמו את המיתרות של ביקור במישק כדורגל.

סיני התלהב לאוירונים מאז ילדותו, אילי מאן ראה את האירון הראשון חג מעל לראשו. לכן הצטרף לגדנע-אוויר ביום ששמע על קיומו. הוא לא הסתפק בכך, הצטרף גם ל-קלוב התעופה.

עניני קרקע אפורים אינם מענינים אותו. קשה למצוא בבית הלבן הקטן ברמת-גן, בו גרה משפחתו, הוא רק חוזר הביתה להכין את השעורים לגימנסיה (כיתה ששית); בורח מיד לבית-המלאכה של גדנע-אוויר ברמת-גן, מרחק כמה צעדים. הוריו אינם שואלים לאן הוא הולך. הם יודעים.

פריקלס המעופף

אין הם גם שואלים אותו מה הוא רוצה להיות. הם יודעים: טייס. אם הדבר מעורר בהם חשש כל שהוא, הם מתאפקים מלהביעו. הם יודעים: זה לא יעזיר.

בשעות הערב המאוחרות כופף סיני מעל לתכנית של טיסן חדש או כתבי-עת הדן בטיסנים. לעתים הוא מוצא זמן לספר היסטורי, גיבורו: פריקלס היתני (הוא היה חכם וידע איך לשלוט בעמיו!) מי יכול להיות פריקלס של ישראל? סיני אינו יודע, גם אינו מתעניין. אין לו זמן לפוליטיקה.

מול הבית שוכן צריף הצופים. היה זמן שסיני השתוקק בכל לבו להצטרף אליהם, לצאת למסעות ארוכים ומפרכים. אולם אמו לא רצתה אף לשמוע על כך. היא שייכת לדור האמהות של אחרי-המלחמה, שאינן מתלהבות ממסעות. לגדנע-אוויר לא התנגדה. יעסוק סיני בטיסנים, על הקרקע. עד שייצא

על כנפי נשרים. ציור הענק של הגדנע'י הרכוב על נשר, מסמל את האידיאל של התלמידים בכיתתו של יצחק סיניבר.

עבודה מרתקת. יצחק מוכן לעבוד יומם ולילה על הדגם המפואר של מטוס פיפר. הוא חולם להזמין מחוץ לארץ את המנוע הנוער המיועד לדגם זה, שהורכב לפי תוכנית מסוימת. ביתיים הוא נאלץ להסתפק בהסרת טיסנים חסרי-מנוע.

כמו בימי ההגנה, כאשר העבירו בני הגדנע קשרים מעמדה לעמדה, עד שגויסו לחי"ש ולפלמ"ח. עתה עוסק הגדנע בעיקר בעולים החדשים, מנסה להקנות להם תרבות ישראלית ראשונית.

אל בני החתיקים, הזקוקים לטיפול זה פחות, הוא פינה באמצעות חוגיו המקצועיים: טייסות, תותחנות, חיבשות, סיירות, ימאות, קשר. חשבון המדינה: במקצועות אלה דרושה הכנה נפשית ומעשית רבה, שקשה לדחסה לתוך שנתיים וחצי. אם אפשר להקנותה לאדם לפני גיוסו לצבא, יספיק לעלות בתקופת שרות-החובה לדרגה גבוהה יותר.

סיני היא חומר אידיאלי לגדנע. הוא אדיש לחלוטין לכל עניני העסקנים, המפלגות והמצעים (כל מה שאני רוצה זה לבנות את חיי בצורה נכונה וישרה, זו התרומה הטובה ביותר שאדם יכול לתת לחברה!) הוא מוכן גם מטבעו לציית למרות, אולי תיצאה של שלטון האם החזקה בבית.

אין הוא יכול להתישב בננו, בקיבוץ, מפני שאין שם מקום לטייסים. לא היה איכפת לו להצטרף. יחד עם החברה, למשק חדש (מה הטעם ללכת לקיבוץ חתיק? אין בזה שום סיפוק!) אולם המטוסים קדמים לכל.

פיסו באלף לירות

המקום הטוב ביותר בעיני סיני הוא, כמובן, רמת-גן. "זוהי העיר היפה ביותר בכל הארץ", אמר. אחרי שהתרגן על אדם שקרא לעירו "פרבר של תל-אביב".

יהיה עליו לעזוב את עירו, בבוא המועד, כדי ללכת לצבא. לגבי סיני, זהו חלק מובן מאש של תכנית חייו: הוא יהיה טייס. אתר-ק? הוא ינסה להיות טייס בא"על. לפני כן יתחתן, כמובן. נדמה לו שהוא יודע עם מי. אבל מי יודע?

פעם נשאל סיני מה יעשה אם יזכה פתאום באלף לירות. הוא ענה בלי היסוס: "אקנה מנוע קטן לטיסן, ספרים על טיסנים וחומרי-כ"א יישאר משהו יבקר, מן הסתם, בקולנוע. קצת בילוי לא יזיק, לא לסיני, על כל פנים.

קנאת הילדים. בני הכיתות הנמוכות מסתכלים בטיסן שהתפעלות. הם חולמים על היום, בו יהיו גדנע-אוויר.